

Mint embert, a józan egyszerűség jellemezte. Került minden fel-tűnést. A könyökkel való előretörtetést nem tartotta önérzetes emberhez méltó foglalkozásnak. Az emberekben az érdemet nagy gyönyörű-séggel ismerte el, a hibák iránt, hacsak jellembe vágók nem vol-tak, elnéző, gyöngéd, megértő tudott lenni. Mint minden heves vér-mérsékletű ember, ő is puskapor módjára lobbant haragra, de lelke háborgása pillanatok alatt elült. Nem tudott haragot tartani. Megtörtént, hogy maga nyujtott békejobbot megbántójának. Általá-ban a tucateimbereknél magasabb nézőpontból szemlélte a világot. Ezért meglátta a dolgok olyan oldalait is, amik a maga szűk ba-rázdájában ballagó hétköznapi ember előtt rejtve maradnak. Innen magyarázható meg a tétovázás, ingadozás nagy elhatározásaiban és látszólagos következetlensége cselekedeteiben. A nagy Mommsen okos tételét igazolta, mely szerint az egyetlen emberi tulajdonság, ami az embert embertársa előtt annyira amennyire türhetővé te-szi: a következetlenség. Idegenek előtt zárkózott, majdnem rideg volt. Annál inkább megnyílt lelke meghitt barátai előtt, akikért minden áldozatra készen állt. Őket, kivált mig még az élet kegyet-len dere le nem fagyasztotta kedélye hamvát, valósággal elbűvölte és fölvilanyozta talpraesett ötleteivel és egészséges humorával. S nekünk sajnós, már csak keveseknek, magunkat boldogoknak kell mondanunk, hogy valaha, a letűnt ifjúság aranynapjaiban e nemes lélek derűjén fölmelegedhettünk.

Márkos Albert.

CSÖND.

*Édes a csönd, ha ketten vagyunk.
Egymást megértő, hű szívek.
Igy csöndben a szívünk muzsikál
Az ajknak szólani minek?*

*De rettentő a csönd az ajkon,
Ha többé nem szól, nem nevet,
Lelkünk sikolt a fájdalomtól
Ez örök némaság felett.*

Ürmösi Károlyné.